

Ey Yâr

– Arzeni · 31 Mayıs 2012

Levh'i mahfuz gizemi, yaftalar öne düşer
Anlamaz hakikatî, ağyar'ı fani beşer

İlk emirle koşarak, gül ummanına düştü
Divana gider gönül, başına şer üşüştü

Gül'ün yolu dikenli, âşk'a vurulmaz zincir
Dostu uymazsa yola, yürek o daim incir

Çıkılan gerçek yolda, yolcuya zevâl vardır
Cemâl'e güler zevat,sonu pek manidârdır

Şafak vakti sökerken, o dem nevm'e alt olma
Belâ mümine köprü, bezm'i elesten kalma

Filkât kulluk içindir, zahir'e kanmaz insan
Yeknesak olmaz mümin, önde res'uli zişan

Kişi kendini bilse, o dur o yolda gevher
Cehil bulaşmaz ona, nefsi emmare biter

Aşere-i Mübeşşer, Hak yolun aslanları
Bu can sana fedadır, dedi; gül insanları

'Cennet yolu açılmaz, kul iman etmedikçe
İman etmiş olunmaz, kul kul'u sevmedikçe^{1*}

Şefkati emreder Hak, Furkan o'nun rehberi
Ol merhamete ilhak, gönderdi Peygamberi

Levhi mahfuz; Her şeyin hayatının ind-i İlâhîde yazılması. İlm-i İlâhînin bir ünvanı.

Aşere'i Mübeşşerre: Cennetle müjdelenen on sahabi

Bezm'i Elest; Ruhlar aleminde Allah'ın "Ben sizin Rabiniz miyim?" sorusuna verilen Bela-Evet sözünün

yeri

Nefs'i Emmare; Hayvani Nefis

* Hadisi Şerif